

ИСПАНСКА

Любовна

ИЗМАМА

ЕЛЕНА АРМАС

Превод от английски език
Десислава Недялкова

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Spanish Love Deception*
Copyright © 2021 by Elena Armas
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Превод Десислава Недялкова
© Егмонт България, 2022
Редактор Надя Калъчева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2735-4

*На тези, които преследват мечтите си,
никога не се отказвайте от тях.
Не се отказваме, чувате ли?!*

ПЪРВА ГЛАВА

— *Ще* е дойда с теб на сватбата.
Думи, които никога, дори и в най-смелите ми мечти – а повярвайте ми, въображението ми е достатъчно живо, – не съм си мислила, че ще чуя, изречени от глас с този дълбок и богат тембър, който стигна до ушите ми.

Погледнах към чашата си с кафе, присвих очи, опитвайки да открия някакви признаци за вредни вещества, плаващи по повърхността. Това поне би обяснило донякъде какво се бе случило току-що. Но не.

Нищо токова. Само онова, което беше останало от моето кафе американо.

– Ще го направя, ако толкова отчаяно се нуждаеш от придружител – продължи отново дълбокият глас.

Вдигнах глава с ококорени очи. Отворих уста, но почти веднага я затворих отново.

– Роузи... – започнах колебливо и думата се пророни от устата ми шепнешком. – *Той* наистина ли е там? Видяш ли го? Или някой е пуснал нещо в кафето ми, без да забележа?

Роузи, най-добрата ми приятелка и колежка в InTech, инженерна консултантска компания, разположена в Ню Йорк, където се запознахме и работехме, бавно кимна с глава. Наблюдавах как тъмните ѝ къдрици се полюшват леко, докато ми отговаряше, в израз на недоверие, по-

мрачаващо иначе нежните ѝ черти. Тя понижи глас:

– Не, кафето ти е наред. Той е точно зад нас.

Погледна встрани.

– О, привет! Добро утро! – каза тя бодро, преди отново да насочи вниманието си към мен, и прошепна: – Точно зад теб е.

Разтворих устни от притеснение и втренчих поглед в приятелката ми. Бяхме застанали в далечния край на коридора на единайсетия етаж на централата на InTech. Кабинетите и на двете ни бяха сравнително близо един до друг, така че в момента, в който влязох в сградата, разположена в сърцето на Манхатън, в околностите на „Сентръл Парк“, отидох право в нейния.

Планът ми беше да измъкна Роузи и да се разположим на тапицираните дървени кресла, които служеха като чакалня за клиентите, които идваха, и обикновено не бяха заети толкова рано сутрин. Но така и не стигнахме до там. Някак си успях да пусна бомбата, преди изобщо да седнем. Затрудненото ми положение изискваше незабавно да го обсъдя с Роузи и не търпеше никакво отлагане. И тогава... тогава *той* се материализира от нищото.

– Налага ли се да попитам трети път? – въпросът му предизвика нова вълна от недоверие, кръвта направо се смръзна във вените ми.

Нямаше как. Не че не можеше, а защото това, което каза, нямаше абсолютно никакъв смисъл. Поне не и в *нашия* свят. Този, в който ние...

– Добре, няма проблем – въздъхна той. – Може да ме заведеш – той направи пауза и по тялото ми се разнесоха леденостудени тръпки – на сватбата на сестра си.

Изпънах гръб.

Раменете ми застинаха неподвижни.

Дори усетих сатенената си блуза, която бях напъхала в жълтеникавокафявите си ластични панталони.

Мога да го заведа.

На сватбата на сестра ми.

Като мой... „придружител“?

Примигнах, думите му отекнаха в главата ми.

След това нещо се освободи вътре в мен. Абсурдността на каквото и да беше това – без значение каква извратена шега се опитваше да си направи този мъж, на когото нямах никакво доверие, предизвика тих смях, който едва потиснах.

Зад гърба ми се разнесе подигравателно изсумтяване.

– Какво му е толкова смешното? – понижи глас, който прозвуча леденостудено. – Предложението ми е съвсем сериозно.

Потиснах новия пристъп на смях, който напираше в мен. Нямах начин да повярвам в това. Нито за секунда.

– Шансовете той – обърнах се към Роузи – наистина да говори сериозно са същите като например Крис Евънс да се появи пред мен от нищото и да признае безграничната си любов към мен. – Огледах се демонстративно наляво и надясно. – Абсолютно никакви. Така че, Роузи, тъкмо казваше нещо за... г-н Френкел, нали?

Нямаше господин Френкел.

– Лина – продължи Роузи с онази фалшива, озъбена усмивка, която знаех, че използва, когато не иска да бъде груба. – Изглежда ми съвсем сериозен – добави тя със същата своя странна усмивка и огледа мъжа, застанал зад мен. – Да. Мисля, че говори сериозно.

– Не. Няма как да е вярно – поклатих глава, все още отказвайки да се огледам наоколо и да призная, че има вероятност приятелката ми да се окаже права.

Абсолютно невъзможно. Нямах начин Арън Блекфорд, колега и всеизвестна моя слабост и страдание, дори да се е опитал да предложи нещо подобно. Изключено.

Нетърпелива въздишка се разнесе зад мен.

– Това става досадно повтарящо се, Каталина. – Дълга пауза. След това от устните му отново се изтръгна шумна въздишка, този път много по-дълга. Но не се обърнах. Останах на мястото си. – Като ме игнорираш, няма да ме накараш да изчезна. Знаеш го, нали?!

Да, знаех го.

– Но това не означава, че няма да продължа да се опитвам – промърморих под носа си.

Роузи ми хвърли унищожителен поглед. След това ме изгледа отново, без да свали онази озъбена усмивка от лицето си.

– Съжалявам за това, Арън. Не те пренебрегваме. – Изражението на лицето ѝ стана напрегнато. – Просто... обсъждаме нещо.

– Ние обаче го пренебрегваме. Не е нужно да щадиш чувствата му. Той няма такива.

– Благодаря, Роузи – обърна се Арън към приятелката ми, гласът му запази малко от обичайната си студенина.

Не че някога е бил мил с когото и да е. „Мил“ изобщо не беше определение, което подхождаше на Арън. Дори не мислех, че въобще е в състояние да се държи приятелски. Но той винаги е бил по-малко... мрачен, когато става дума за Роузи. Никога не е имал подобно отношение към мен.

– Мислиш ли, че можеш да кажеш на Каталина да се обърне към мен? Ще се радвам да говоря с нея очи в очи, а не на тила ѝ – тонът му отново стана сериозен. – Освен ако това не е, разбира се, една от нейните шеги, които, изглежда, никога не разбирам, още пък по-малко намирам за смешни.

Гореща вълна обля тялото ми, стигайки до лицето ми.

– Разбира се – отвърна Роузи. – Мисля... мисля, че мога да го направя – при което приятелката ми премести

погледа си от точката някъде зад гърба ми и обърна лице към мен, повдигайки вежди. – Лина, виж, тъй... Арън би искал да се обърнеш с лице към него, ако това не е една от онези шеги, които...

– Благодаря ти, Роузи. Разбрах го – и стиснах зъби. Усещах как бузите ми горят, и изобщо нямах желание да се изправам пред него в този ми вид. Това щеше да означава, че му позволявам да спечели, каквато и игра да играеше. Освен това той току-що каза, че не съм забавна. *Той*. – Ако можеш, моля те, кажи на Арън, че според мен човек не може да се смее или още по-малко да разбере нечии шеги, ако въпросният човек няма добро чувство за хумор. Ще бъде много мило от твоя страна. Благодаря ти.

Роузи се почеса отстрани по главата, поглеждайки умолително към мен. *Не ме карай да правя това*, сякаш ми казваше с очи.

Ококорих очи към нея, пренебрегвайки молбата ѝ, умолявайки я да продължи.

Тя въздъхна и след това ме огледа още веднъж.

– Арън – започна тя, фалшивата ѝ усмивка ставаше все по-голяма, – Лина мисли, че...

– Чух я, Роузи. Благодаря ти.

Бях толкова чувствителна към него – към *това*, че забелязах леката промяна в тона му, която сигнализира превключването към гласа, който използваше само когато говореше с мен. Същият глас, който беше колкото сух, толкова и студен, но сега в него се прокрадваха презрение и отчуждение. И този мъж съвсем скоро щеше да намръщи лицето си. Нямахше нужда изобщо да се обръщам да го погледна, за да разбере това. Някак си винаги присъстваше, когато ставаше въпрос за мен и това... *нещо* между нас.

– Почти съм сигурен, че думите ми достигат там долу,

до Каталина, без проблем, но ако можеш да ѝ предадеш, че имам работа и нямам време да се забавлявам с поведението ѝ толкова дълго време, ще съм ти благодарен.

Там долу?

Глунав едър мъж.

Бях средна на ръст. Среден ръст за испанка, разбира се. Но все пак среден. Бях метър петдесет и два.

Роузи отново обърна зелените си очи към мен.

– И така, Арън има работа и ще е благодарен...

– Ако... – Млъкнах, когато чух думата да излиза от устата ми със скърцащ фалцет. Прочистих гърлото си и опитах отново: – Ако е толкова зает, моля, кажи му да не се притеснява и да ме освободи от присъствието си. Може да се върне в кабинета си и да възобнови работохолическата си дейност, която изненадващо е спрял, за да си пъха носа в неща, които не го засягат.

Видях как устата на приятелката ми се отваря, но мъжът зад мен проговори, преди изобщо някакъв звук да се отрони от устните ѝ:

– И така, значи си чула какво казах. Предложението ми. Добре. – Пауза, по време на която се проклинах през зъби. – Тогава какъв е отговорът ти?

Лицето на Роузи отново придоби ужасен вид. Погледът ми се задържа върху нея и си представих как тъмнокафявото в очите ми става червено от нарастващото ми раздражение.

Моят отговор? Какво, по дяволите, изобщо целеше с това? Да не би да беше някакъв нов, изобретателен начин да ме манипулира? Да си играе със здравия ми разум?

– Нямам представа за какво говори. Нищо не съм чула – лъжех. – Може да му кажеш и това.

Роузи прибра една къдрица зад ухото си, премести поглед за кратко към Арън и след това отново ме погледна.

– Мисля, че той има предвид момента, когато предло-

жи да те придружи на сватбата на сестра ти – обясни тя със спокоен глас. – Нали се сещаш, веднага след като ми каза, че нещата са се променили и че сега се налага да намериш някого – или когото и да е, мисля, че така каза, – с когото да отидеш в Испания на сватбата, защото в противен случай ще преживееш бавна, болезнена смърт и...

– Мисля, че схванах – побързах да кажа, усещайки как лицето ми отново започна да пламти, когато осъзнах, че Арън е чул всичко това. – Благодаря, Роузи. Това обобщение е достатъчно – или щях да преживея бавна, болезнена смърт в същия този момент.

– Мисля, че използва думата *отчаяна* – добави Арън.

Ушите ми горяха, вероятно смениха около пет нюанса червено.

– Не съм – въздъхнах. – Не съм използвала тази дума.

– Всъщност... наистина я използва, скъпа – потвърди най-добрата ми приятелка, не, бившата ми най-добра приятелка.

Присвих очи и казах без звук: *Какво, по дяволите, правиш, предателко?*

Но и двамата бяха прави.

– Добре. Да, казах го. Това не означава, че съм чак толкова *отчаяна*.

– Точно това биха казали наистина безпомощните хора. Но ако това ще те накара да спиш по-добре нощем, Каталина, така да бъде.

Проклинайки под нос за десети път тази сутрин, затворих за миг очи.

– Не е твоя работа, Блекфорд, и не съм толкова безпомощна, ясно ли е? И нощем спя прекрасно. Не, всъщност никога не съм спала по-добре.

Поредната лъжа, която изричах, а?

Противно на това, което току-що отрекох, бях наистина неспасяемо отчаяна да намеря някой, който да ме

придружи на тази сватба. Но това не означаваше, че ще...

– Разбира се.

По ирония на съдбата, от всички проклетни думи, които Арън Блекфорд произнесе на тила ми тази сутрин, точно тази дума ме накара да наруша позата си, преструвайки се, че нищо не може да ме смути.

Това *разбира се*, което прозвуча така снизходително, отегчено и пренебрежително и точно в стила на Арън.

Разбира се.

Кръвта ми кипна.

Беше толкова импулсивно, такава спонтанна реакция при изричането на тази дума, която, ако беше дошла от друг, едва ли щеше да означава нещо, че дори не осъзнавах как се обърнах, но вече бе твърде късно.

Заради неземно високия му ръст бях посрещната от широките му гърди, облечени в бяла риза с яка с копчета, от което ръцете направо ме засърбяха да стисна плата в юмруците си и да го намачкам, защото кой се мотае насам-натам толкова лъскав и безупречен през цялото проклето време? Арън Блекфорд – ето кой.

Погледът ми бавно се плъзна нагоре към заоблени-те рамене и здравия врат, стигайки до правата линия на неговата челюст. Устните му бяха стиснати, точно както знаех, че ще са. След това погледът ми се спря на сините му очи – синьо, което ми напомняше за дълбините на океана, където всичко беше студено и смъртоносно, и открих, че се взира в мен.

Повдигна едната си вежда.

– *Разбира се?* – изсъсках.

– Да – с едно-единствено движение кимна с глава.

Косата му беше гарвановочерна. Втренчения му поглед в моите очи го почувствах като капан.

– Не искам да губя повече излишно време в спор за нещо, което си твърде упорита да признаеш, така че – да.

Разбира се.

Този вбесяващ синеок мъж, който вероятно прекарваше повече време в гладене на дрехите си, отколкото да общува с други човешки същества, *нямаше* да ме накара да изгубя присъствие на духа толкова рано сутринта.

Опитах се да запазя контрол над тялото си и си поех дълбока и продължителна глътка въздух. Пъхнах кичур от кестенявата си коса зад ухото.

– Ако това е такава загуба на време, наистина не знам какво правиш все още тук. Моля, не оставай само заради мен или Роузи.

От устата на *госпожица Предателката* се отрони някакъв неопределен звук.

– С удоволствие – призна Арън с равен тон. – Но ти все още не си отговорила на въпроса ми.

– *Това* не беше въпрос – заявих аз, а думите оставиха възкисел вкус в устата ми. – Каквото и да каза, не беше въпрос. Но това не е важно, защото нямам нужда от теб, благодаря ти много.

– Разбира се – повтори той, което само увеличи раздразнението ми допълнително. – Макар да смятам, че имаш.

– Заключениеята ти са погрешни.

При което той изви вежда недвусмислено.

– И все пак прозвуча така, сякаш наистина имаш нужда от мен.

– Тогава сигурно имаш сериозни проблеми със слуха, защото отново казвам: чул си погрешно. Нямам нужда от теб, Арън Блекфорд. – Преглътнах, за да не усещам сухотата в гърлото си. – Мога да ти го представя и в писмена форма, ако искаш. Или да ти го изпратя на имейл, ако това изобщо ще помогне.

Той сякаш се замисли за секунда, придавайки си незаинтересован вид. Но знаех много добре, че едва ли ще се

откаже толкова лесно. Което и направи веднага щом си отвори устата отново.

– Не отбеляза ли, че сватбата е след месец, и ти съответно нямаш придружител?

Устните ми оформиха тънка гневна линия.

– Може би. Не мога да си спомня точно.

Бях казала точно това. Дума по дума.

– Роузи не ти ли предложи, че ако може да седнеш на задните редове и се опиташ да не привличаш вниманието към себе си, вероятно никой няма да забележи, че си отишла без придружител?

В полезрението ми попадна главата на приятелката ми.

– Точно така. Освен това ѝ предложих да се облече в някакъв скучен цвят, а не в зашеметяващата червена рокля, която...

– Роузи – прекъснах я аз, – всъщност не ми помагаш.

Арън ме гледаше все така невъзмутимо, докато мислено връщаше назад в паметта си чутия разговор.

– Ти не изтъкна ли също така пред Роузи един очевиден факт, припомняйки ѝ, че ти си, цитирам, *проклетата* кума, и че следователно, цитирам отново, *всички – и майка ти също*, ще забележат това така или иначе!

– Точно така – чух *госпожица Предателката* да потвърждава, при което веднага обърнах глава в нейната посока.

– Какво толкова? – сви тя рамене, подписвайки смъртната си присъда. – Наистина го каза, скъпа.

Нуждаех се спешно от нови приятели. **ВЪЗМОЖНО НАЙ-СКОРО.**

– Именно – потвърди Арън, привличайки погледа и вниманието ми към себе си. – И не каза ли, че бившето ти гадже ще е кумът и мисълта да застанеш близо до него, *сама, така глупаво и отчайващо самотна* – това бяха точните ти думи, да отбележа отново, – направо те кара

да потънеш вдън земя от срам?

Така беше. Точно това бях казала. Но не мислех, че Арън ме слуша, иначе никога не бих го признала на глас.

Очевидно е присъствал, когато съм го изрекла. И вече знаеше. Беше ме чул как открито го признавам, и току-що го заяви в лицето ми. И колкото и да си повтарях, че не ми пука, че не трябва да обръщам внимание, продължавах да усещам неприятното бодване от този факт. Накара ме да се почувствам още по-сама, глупава и жалка.

Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми, извърнах очи и забих поглед близо до адамовата му ябълка. Нямах никакво желание да виждам какво е изписано на лицето му. Подигравка. Съжаление. Не ме интересуваше. Не исках изобщо да знам за съществуването на още един човек, който ме възприема по този начин.

Точно в този момент той каза:

– Ти *си* отчаяна.

Издихах, въздухът се откъсна от устните ми шумно. Едно-единствено кимване – това беше целият ми отговор, който му дадох. И дори не разбирах защо го направих. Изобщо не беше в мой стил. Обикновено отвърщах на ударите, докато не се оказвах първата, проляла кръв. Защото така постъпвахме един с друг. Изобщо не щадяхме чувствата на другия. Нищо ново под слънцето.

– Тогава ме заведи. Аз ще бъда придружителят ти на сватбата, Каталина.

Вдигнах бавно поглед към него, обля ме странна смесица от предпазливост и срам. Фактът, че беше станал свидетел на цялата ситуация, беше достатъчно лош, но по някакъв начин не се ли опитваше да се възползва от това? Да ме надхитри?

Освен ако не беше така. Освен ако нямаше обяснение, може би някаква причина защо го прави. Да предлага себе си като мой придружител.

Изучавах лицето му и обмислях всички тези варианти и възможни мотиви, но така и не стигнах до някакъв разумен извод. Не намирах възможен отговор, не и такъв, който да ми помогне да разбере защо или какво се опитваше да постигне.

Само истината. Реалността. Не бяхме приятели. Почти не можехме да се понасяме – Арън Блекфорд и аз. Не пропускахме случай да си нанесем по някой и друг словесен удар, да изтъкнем грешките си, да критикуваме колко различни бяха начините, по които работехме, мислехме и живеехме. Не одобрявахме различията помежду ни. В някакъв момент в миналото вероятно щях да хвърлям стрелички по плакат с лицето му. И бях почти сигурна, че той би правил същото, защото не бях единствената, която се движеше по този булевард на омразата. Пътят беше двупосочен. И не само това, всъщност той беше този, по чиято вина отношенията помежду ни бяха в това състояние. Не аз бях започнала враждата помежду ни. Така че защо? Защо сега се преструваше, че е готов да ми помогне, и защо изобщо си правех труда да го забавлявам, като обмислям предложението му?

– Може и да съм отчаяна да си намеря придружител, но не съм чак *толкова* отчаяна – повторих аз. – Както и заявих преди малко.

Въздишката, която се отрони от устата му, прозвуча уморено. Нетърпеливо. Вбесяващо.

– Ще те оставя да си помислиш. Знаеш, че нямаш други варианти.

– Няма какво да обмислям – разсякох с ръка въздуха помежду ни. След това се усмихнах с моята версия на фалшивата Роузи – озъбена усмивка. – Бих предпочела да взема шимпанзе в смокинг, отколкото теб.

Веждите му се повдигнаха, забавлението едва се прокрадна в очите му.

– Хайде сега, и двамата знаем, че няма да го направиш. Макар и да има шимпанзета, годни да изпълнят тази роля, все пак бившето ти гадже ще е там. Както и семейството ти. Ти спомена, че трябва да направиш впечатление, а с мен ще постигнеш точно това – наклони глава той. – Аз съм най-добрата ти възможност.

Изсумтях и плеснах веднъж с ръце. *Самодоволен синек досадник.*

– Ти си моята най-добра *липса* на възможност, Блекфорд. Освен това разполагам с достатъчно много други варианти – възразих, свивайки рамене. – Ще си намеря някого в *Тиндър*. Може дори да пусна обява в *Ню Йорк Таймс*. Все ще намеря някого.

– Само в рамките на няколко седмици? Малко вероятно.

– Роузи има приятели. Ще взема някой от тях.

Всъщност такъв беше планът ми през цялото време. Това беше и причината да измъкна Роузи толкова рано днес. Груба и необмислена грешка от моя страна, осъзнах. Трябваше да изчакам края на работния ден и да заведе Роузи на безопасно място, далеч от Арън, за да поговорим. Но след вчерашния телефонен разговор с *тата*... да. Нещата вече не бяха същите. Ситуацията определено се бе променила. Имах нужда да намеря някой, който да се представи за мое гадже, и дори не бях в състояние да подчертая колко жизненоважно беше това. Бих предпочела всеки друг пред Арън, разбира се. Роузи се беше родила и израснала в града. Нямахше начин да не познава някой подходящ за целта.

– Нали така, Роузи? Някой от приятелите ти сигурно е на разположение.

Тя ме погледна.

– Може би Марти? Той много обича сватби.

Хвърлих ѝ бърз поглед.

– Не беше ли Марти онзи, който се напи на сватбата на братовчед ти, открадна микрофона от бенда и изпя *My Heart Will Go On*, докато на брат ти не му се наложи да го извлече от сцената?

– Сигурно е бил той – трепна тя.

– Ами не, нека не е той. – Не можеш да го направиш на сватбата на сестра ми. Тя щеше да изтръгне сърцето ми от гърдите и да го сервира като десерт. – Какво ще кажеш за Райън?

– Щастливо сгоден.

Въздишка се отрони от устните ми.

– Не съм изненадана. Райън е изключителна партия.

– Знам. Точно затова толкова много пъти се опитвах да ви събера двамата, но все...

Прочистих гърлото си силно, прекъсвайки я.

– В момента не обсъждаме защо не съм обвързана – и погледнах бързо към Арън. Присвитите му очи бяха впечелени право в мен. – Какво ще кажеш за... Тери?

– Премести се в Чикаго.

– По дяволите – поклатих глава, затваряйки за миг очи. Беше безполезно. – Тогава ще наема актьор. Ще му платя да изиграе ролята на мой придружител.

– Това вероятно ще е скъпо – отбеляза с безразличие Арън. – А и не е като да има стълпотворение от актьори наоколо, в очакване самотни хора да ги наемат и да ги развеждат като техни придружители.

Отправих му раздражен поглед.

– Ще си намеря професионален ескорт.

Той стисна устни силно, по онзи свой начин, както правеше, когато беше изключително раздражен.

– Ще заведеш мъжка проститутка на сватбата на сестра си, вместо да вземеш мен?

– Казах, *ескорт*, Блекфорд. *Por Dios** – измърморих,

* За бога! (исп.) – Бел. прев.

наблюдавайки как събира вежди *сморщено*. – Не търся подобен вид услуга. Просто имам нужда от придружител. Те правят точно това. *Придружават* те на разни събития.

– Те не правят това, Каталина – гласът му беше дълбок и леден. И ме смрази с безпощадната си преценка.

– Никога ли не си гледал романтични комедии? – попитах и видях как намръщеният му поглед се задълбочава все повече. – Дори *Мъж под наем*?

Никакъв отговор, само онзи негов арктически леден поглед.

– Въобще гледаш ли филми? Или само... работиш?

Имаше вероятност дори да няма телевизор въкъщи. Изражението му не се промени нито на йота.

Мили боже, нямам време за това. За него.

– Знаеш ли какво? Не е важно. Изобщо не ми пука – вдигнах ръце и след това ги склчих. – Благодаря ти за... това. Каквото и да беше. Много великодушно от твоя страна. Но нямам нужда от теб.

– Напротив, мисля, че имаш.

Примигнах към него.

– Мисля, че си досаден.

– Каталина – започна той и раздражението ми стана още по-голямо от начина, по който изрече името ми. – Заблуждавах се, ако си мислиш, че ще успееш да намериш някого за толкова кратко време.

И още веднъж Арън Блекфорд беше прав.

Вероятно се заблуждавах малко. И той дори нямаше представа за лъжата. *Моята* лъжа. Не че някога е имал изобщо. Но това не променяше фактите. Имах нужда от някого, който и да е, само не той, не и Арън, с когото да замина за Испания на сватбата на Изабел. Защото (1) бях сестра на булката и кума. (2) Бившето ми гадже Даниел беше брат на младоженеца и негов кум. И от вчера, как-

то разбрах, вече е щастливо сгоден. Нещо, което моето семейство беше скрило от мен. (3) Ако не броим няколкото доста неуспешни срещи, на които отидох, от около шест години бях технически сама. Откакто напуснах Испания и се преместих в Щатите, което се случи малко след като единствената ми връзка се провали. Нещо, което всички – защото в семейства като моето нямаше тайни, още повече в малки градчета като това, от което идвах – знаеха и съответно ме съжаляваха. И (4) идваше ред на *моята лъжа*.

Лъжата.

Тази, която не спирах да повтарям на майка ми, а следователно и на целия клан Мартин, защото, когато става въпрос за нас, неприкосновеност и граници на личния живот не съществуват. По дяволите, вероятно лъжата ми вече беше на страницата с обяви на местния вестник.

Каталина Мартин най-накрая не е сама. Семейството ѝ с радост съобщава, че тя ще доведе американското си гадже на сватбата. Всички са поканени да присъстват и да станат свидетели на най-необикновеното събитие на десетилетието.

Защото точно това бях направила. Веднага след като новината за годежа на Даниел се изплъзна от устните на майка ми и стигна до ушите ми по високоговорителя на телефона ми, аз казах, че също ще доведе някого. Не, не просто някого. Заявих – излъгах, измамих, фалшиво обявих, че ще доведе *гаджето си*.

Което технически не съществуваше.

Все още.

Добре, ясно, изобщо нямаше шанс да се появи. Защото Арън беше прав. Да си намеря придружител за толкова кратко време може би беше малко оптимистично. Да повярвам, че ще намеря някой, който да се преструва на измисленото ми гадже, вероятно беше абсолютна заблу-

да. Но да приема, че Арън е единствената ми възможност и да се съглася с предложението му? Това си беше направо лудост.

– Виждам, че най-накрая стига до съзнанието ти – думите на Арън ме върнаха в настоящето и открих, че сините му очи ме гледат втренчено. – Ще те оставя да се примириш с това на спокойствие. Просто ми кажи, когато станеш готова.

Устните ми се свиха. А когато почувствах, че бузите ми отново горят (защото колко ли жалка ме намира Арън Блекфорд, който никога не ме е харесвал, че да ме съжали до такава степен и да предложи да дойде на сватбата като мой придружител?), скръстих ръце пред гърдите си и извърнах поглед от ледените му и безмилостни очи.

– О, и Каталина?

– Да? – думата леко се изплъзна от устните ми. *Ох, направо жалко.*

– Опитай се да не закъсняваш за срещата ни в десет часа. Вече не е забавно.

Стрелнах го с поглед, бучка заседна в гърлото ми.

Идиот.

Заклех се точно в този момент и точно на това място, че един ден ще намеря стълба, достатъчно висока, за да се изкача и да го замера в лицето с нещо наистина тежко.

Една година и осем месеца. Ето колко време го търпах. Броях и чаках да настъпи моят момент.

След това, само с едно-единствено кимване на главата, той се обърна и аз го проследих как се отдалечава. Освободен до второ нареждане.

– Добре, това беше... – гласът на Роузи заглъхна, без да приключи изречението си.

– Влудяващо? Обидно? Странно? – изстрелях предположенията, докосвайки с ръце лицето си.

– Неочаквано – възрази тя. – И любопитно.

Наблюдавах я измежду пръстите си, видях как ъгълчетата на устните ѝ се издължават настрани.

– Приятелството ни вече е прекратено, Розалин Грeъм.

– Сама знаеш, че не говориш сериозно – засмя се тя.

Така си беше, тя никога нямаше да се отърве от мен.

– И така... – Роузи ме хвана под ръка и ме поведе по коридора. – Какво ще правиш?

От устата ми се разнесе накъсана въздишка, изразяваща цялото ми нещастие.

– Аз... нямам абсолютно никаква представа.

Но със сигурност знаех едно: нямаше да присма предложението на Арън Блекфорд. Той не беше моята единствена възможност и със сигурност не беше и най-добрата. По дяволите, той беше *нищо* за мен. И в никакъв случай мой придружител на сватбата на сестра ми.

ЗА АВТОРКАТА

Елена е испанска писателка, безнадеждна романтичка, както тя сама заявява, и за ужас на господин Б. – горд колекционер на книги. След години наред поглъщане на истории и постове – добре, добре, викане за тях в своя Instagram @thebibliotheque – тя най-накрая се реши и започна да създава свои собствени.

Макар че никога не би се описала като авантюристка, предвид дипломата си като инженер химик и ролята ѝ на Моника за приятелите си, писането на романа определено се квалифицира като най-вълнуващия, макар и ужасяващ проект, който някога е предприемала. Сигурно си гризе ноктите, докато чете тези редове. По дяволите, вероятно е откачила. Но не ѝ обръщайте внимание, това е само малка, надявам се здравословна, сценична треска.

Независимо от всичко, тя няма търпение най-накрая да сподели мечтата си с вас. Кой знае, може би ще се влюбите малко повече в любовта. Защото не е ли това целта на всичко това?

facebook.com/authorelenaarmas
twitter.com/elenaarmasbooks
instagram.com/thebibliotheque
goodreads.com/authorelenaarmas
pinterest.com/thebibliotheque